

Fekete Kitti

Czimra Gyula Általános Iskola, 1174 Budapest, Kép u. 14.

Egy házasságkötés legendája a családukban

Az ablak függönytől megmenekült részecskéink huncutul szöktek be a reggeli nap frissességétől duzzadt sugarai, édesen simogatták arcom, szinte éreztem, amint minden egyes perc sütkérezés ezernyi ráncot tüntet el.

– Nagyi? – csilingelt be a konyhába egy gyermekdedségtől tomboló vékonyka hang Csak a királylányoknak lehet esküvőjük?

Szemöldökömet összeráncoltam, nem értettem a négy esztendő Lilike unokám feltevését. Nagy tapsviharzás hallatszott a nappaliból, majd az étkezőn át pillantottam az őszbarna falra aggasztott tévére, amiben Katalin hercegné és Vilmos herceg két éve, pompás körülmények közt lezajlott esküvőjük ismétlése ért éppen a végére.

Számtalan emlék hálózta be zsúfolt elmémet, aprócska mosoly kúszott fel a számra, amelyet ha akartam volna, sem tudtam volna elfojtani. Nem is akartam.

– Tudod, ez egy bonyolult dolog. Az esküvő azonban tényleg nem csak a hercegnőknek jár ki. De sajnós nagyon kevés az olyan lányka, aki hercegnőnek érzi magát az Ő nagy napján. Pedig pontosan ez lenne a lényege. Gyere, most elmesélek neked valamit.

Tejfel szőke hullámos tincsei csak úgy lengtek utána, mintha azzal el tudná kergetni szerettei ólomsúlyú mindennapi gondjait. Nehézkesen, de leültem a karamella színű huzatos fotelunkra, s másodpercek töredéke alatt helyezkedett be ő is az ölembe. A mellettünk elhelyezkedett szekrényes kis mindenés tárolóba nyúltam, kezeim remegtek, már csak az emlékek felidézése hatására is, lélegzetem egyre nehézkesebbé vált, hihetetlennek tartottam, hogy az érzés még mindig ily intenzíven éljen bennem, szívem szaporán verdeset odabent, mintha régen elveszett fiatalságom újra éledezni kezdene lelkemben. Fantasztikus volt.

Kiemeltem a káoszból egy vörös bársonnyal borított fényképes albumot, majd meggondolt mozdulatokkal, de letettem vékonyka térdeire.

– A házasság kötés komoly dolog. Mikor két ember szerelmes egymásba, és ehhez földöntúli szeretet, elfogadás társul, sokan úgy döntenek, összekötik az életüket. Ez ma már nagyon könnyű, azonban nem mindig volt így. Biztos vagyok benne, hogy édesanyádék meséltek már az ő eljegyzésük történetét, mert bizony nem csak úgy eldöntik ezt egyik napról a másikra. A férfi határozza el elsőként magát, hogy odaadja életét a párjának.

Manapság már elvárt, hogy szándékához egy gyönyörű gyűrű is. Romantikus körülmények közt felteszi a lánynak a nagy kérdést, miszerint lenne-e a felesége.

– Nagyi, akkor mi lesz, ha én nemet mondok? – szakított meg édeskés hangocskája, hatalmas reménytől égő kék szemei csak úgy csillogtak a tudásvágytól.

Rekedtes hang szaladt ki ajkaim közül, nem bírtam visszafogni kuncogásom.

– Picikém, ha nememet mondasz, bizony te érzed, hogy ő nem az igazi, akire feltétel nélkül rábízád az életedet. Hidd el, tudni fogod.

– Mama, te érezted, hogy papa az igazi? – tágra nyílt íriszei kíváncsiskodva tett fel újabb és újabb kérdéseket, azonban a szájacskája mindig megvárta a válaszokat.

Furcsa érzés kerített hatalmába. Öröm, megnyugvás, szomorúság, hiány, kék édes keseredés, és igen, szerelem. Ennyi évtized elteltével is ugyanaz a szerelmes tini lány voltam, mint annakidején.

Óvatosan nyitottam ki a fényképalbumot, melynek első oldalát mindkettőnk elméje csak úgy falt. Törekeny test, porcelán bőr, fénylő, hosszú rakoncátlan tincsek, mély, igézően sötét szemek, dúsan telt száj.

Hetvenes évek elején járunk. Itt, ez a lány még piszkosul fiatal, mindössze tizenkilenc éves. Gazdag, arisztokrata családból származott, mindene meg volt, hatalmas ház, egyetemi felvétel külföldön, ami akkoriban iszonyatosan nagy dolog volt. Az apjái már gyermekkorában kinéztek egy ifjú, újjgazdag fiút egyetlen lányuknak, elkövetkezendő életük minden szegletét megtervezték. Házasság, egyetem, külföld, gyermek, boldogság. Jól kijöttek, nem tagadás. Egy sármos ifjú, egy gyöngéden gyönyörű fiatal lánnyal. Az első időben még élvezték, bárhová elmehettek, bármit megtehettek, de egy idő után a földi örömeiket megunták. A fiú, ki időközben férfivé cseperedett, jó barátságot kötött az alkohollal, mindennapi viszonyba kerültek, sajnos. Ilyen esetekben mindig agresszívvá és akaratossá vált, s gyakran megesett, hogy a nőcskén vezette ezt le, megütötte, úgy, mint még soha senki sem. Alázatos egy helyzet volt. Kint, a nagyvilágban, barátok, s munka, saját kereslet nélkül, rá, s szüleire volt utalva mindig is, nem tudott szabadulni a pokol bugyborékoló zugából. Az élet azonban meglátta jóságát, és tehetetlenségét, így őrangyalait küldötte néki.

Egy nap, mikor a városban járt, teljeséggel véletlen, egy férfibe botlott. Sárma sokkal erőteljesebb és intenzívebb volt, mint alkoholista férjének egykor, érzések születtek, és egy új élet kapuja nyílt ki mindkettejük előtt.

– Azért fekete-fehér az összes kép, mert elfogyott a színes zsírkréta, mama?

Kiszakított gondolatmenetemből, nehezemre, időbe telt, mire felfogtam, mit is akart kérdezni, s mikor sikerült, hitetlenül nevettem fel egy olyan jóízűt, mint már rég nem.

– Abban az időben nem volt miért színezni a dolgokat – mosolyodtam el, s simítottam végig selymes homlokán – Na, hol is tartottam? Igen, a férfi, akivel az utcán találkozott össze. Nem volt több, mint egy szegény földmunkás, kit a kormány küldött otthonról. Oly nagy csoda volt ez. Két magyar fiatal összefut egy külföldi nagyvárosban? Épp elég indok volt egy fantasztikus beszélgetés kezdeményezéséhez, melyből egy életre szóló utazás lett. Egymásba szerettek. Nem a pénz, sem a család akarata nem vezényelte őket, csakis az érzéseik. Ha a nő elválík, egy életre megbélyegezteti magát a megcsalás szimbólumával. Elítélték volna, pedig senki sem látott bele éjjeleibe, mikor a férje megverte, vagy veszekedett vele. Így hát a szerelem titokban maradt, nem értették volna meg a kívülállók. Egy nap a nő nem ment haza férjéhez. Mikor az elindult kerestetni, már a drágalátos neje rég egy Magyarországra tartó gépen ült. A szerelmes pár elhatározta új életet kezdenek, pénz, család, támogatás nélkül.

Hónapokig nyomorban éltek. A férfi földművesként dolgozott, míg a nő otthon, tanulmányainak befejezése nélkül írogatott. Mindenfélét; kis regényeket, verseket, de néha már a hallásból terjedő híreket is papírra vetette cikk formájában, míg egyszer csak hasznosították ezeket. Addig ment, s intézkedett, míg egy cég nyomtatványba nem kezdte adni irományait. Fellendültek. Sosem éltek pazarul. Takarosan, a saját kis világukban, melyet össze akartak már kötni, azonban a nő még férjezett volt papíron. Templomban esküdni képtelenség lett volna, új életükben még nem voltak számot tevő új barátok, ismerősök. Elhatározták, hogy egybekelnek, hisz vakként hittek, Isten megbocsátja vétküket, hisz abban is hittek, ő maga, onnan fentről irányította őket akkor össze.

– De hát akkor nem volt nagy fehér ruhája a néninek?

– Nem, sajnos másodjára nem adatott meg. De tudod mi volt a fontos nekik? Hogy igaz szerelemből adják át magukat egymásnak, még ha ezt egy tóparton, koszos ruhában, pap és szertartás nélkül tették is meg. Ígéretet tettek, hogy halálukig kapcsolódik egymáséhoz dobogó szívük, s az utolsó dobbanás után is.

– Na de hát mama, te mégis honnan tudod mindezt? – értetlen szeme kusza összeesküvés elméleteket szőtt, mindenre gondolt, de az igazságra nem.

– Kicsim, az a lány én voltam. – suttogtam lassan, és jól érthetően apró füleibe.

Buzgó mocorgása szempillantás alatt abbamaradt, koncentrált, és összetette a történet apró darabjait.

– Betartottátok a papával?

– Édesem. Én érzem, hogy itt van, még ha el is kellett távoznia tőlünk.